

семејства, на два рода, трѣбвало да се *роятъ*. И ето въ единъ жгълъ на кошера почна да се чува глухо квакане: „ква-ква-ква!“ Въ отговоръ, въ другия край се чуло сърдито тюкане: „тю-тю-тю!“ Всичкитѣ пчели напуснали работата, разшавали се, разтревожили се. Всичкия кошеръ загърмялъ, зашумѣлъ. Но притози шумъ и врѣва ясно се слушало, както и прѣди, отъ единия край квакане, а отъ другия тюкане. Какво било това? — Ето какво. Квакала отъ своята люлчица младата, сега родилата се царица: искало ѝ се да излѣзе отъ тамъ, но не смѣла да си покаже носѣтъ. Тюкала старата царица: много мжно ѝ било, че младата царичка искала мѣстото ѝ да заеме. Две царици въ единъ кошаръ по никой начинъ не могатъ да живѣятъ: една отъ тѣхъ трѣбва да отстѣпи.

— Оставете ме да отида при нея, оставете, — тюкала извѣнъ себе старата царица. — Азъ ще ѝ кажа на нея!

Но търтеитѣ и работниците пчели заградили пжтя.

— За Бога, ваше величество, не я закачайте, съжалете я! Една отъ насъ трѣбва да отстѣпи. А който е по-умень, отстѣпва.

— И това е вѣрно, — казала старата царица. — Който е за менъ — подирѣ менъ!

И тя веднага изхвъркнала изъ кошера. Но крилата въ царицитѣ не сж толкова пригодни за хвърчение, колкото за красота — кжсички сж.

Полетѣла царицата нѣколко крачки — уморила се. Кацнала да си отпочине на близкото дърво. По-възрастнитѣ пчели я последвали, заобиколили клончето около царицата.